

Del Govern Maragall

se n'ha parlat molt als diaris
i molt poc als llibres.

Manca encara un treball
periodístic d'aquells que
de vegades es fan (o es feien)
a Europa, que reordeni les
anècdotes i les categories
d'aquests tres anys d'embolic,
de neguit i de canvi. Que posi
les coses, no al 'seu' lloc, però
sí en un lloc elegant, visible i
ben ventilat.

Maragall, digues alguna cosa de dretes!

Enric Juliana

gm

Mil dies de Govern Maragall

S'han escrit tantes coses del Govern Maragall que costa afegir alguna idea nova. Atenció! Del Govern Maragall se n'ha parlat molt als diaris i molt poc als llibres. Ha generat molta literatura d'avui per demà, molta xerrameca a les emissores de ràdio, molts espasmes a Internet i molta sàtira, tanta, que la conyeta viu avui a Catalunya una autèntica edat daurada, molt més confortable i petit burgesa que la de la sàtira republicana, doncs és ben sabut que en aquell temps les pistoles caminaven soles per Barcelona.

Puc dir, modestament, que he contribuït a escriure un dels pocs llibres de reflexió llarga sobre la Catalunya trinitària (*La rectificació*, Editorial Destino). I ho dic modestament, perquè només es tracta d'una primera aproximació. Manca encara un treball periodístic d'aquells que de vegades es fan (o es feien) a Europa, que reordeni les anècdotes i les categories d'aquests tres anys d'embolic, de neguit i de canvi. Que posi les coses, no al *seu* lloc, però sí en un lloc elegant, visible i ben ventilat.

Què dir, doncs, que no s'hagi escrit a cuita corrent? Doncs això: el Govern Maragall no ha estat prou de dretes.

Ep! Expliquem-nos: en la meva opinió el Govern presidit per Pasqual Maragall ha comés l'imperdonable error de no reconèixer com a base social pròpia el teixit bàsic del pujolisme, és a dir, la Catalunya menestral de tradició catòlica, d'anar per feina i no fer volar gaires coloms, amarada d'un catalanisme sentimental i mig naïf que durant el franquisme va fer el que va poder: anar tirant. La Catalunya de tortell i missa de dotze que encara avui s'apareix en somnis als nostres carbonaris: *vade retro*, senyor Esteve!

Sense aquesta Catalunya, crec jo, no hi ha bloc social progressista possible, entenent per progressisme, no una retòrica, no una tossuderia generacional, no un costumisme; sinó el poder preservar en els pròxims anys la unió bàsica de l'esquerra i el centre davant les onades populistes que aniran venint. I que ja hi són.

Periodista

39

En aquest conjunt d'articles que presentem tot seguit, es pretén analitzar el què ha significat el Govern Maragall per a l'evolució de la política catalana i espanyola. Els autors reflexionen sobre les fortaleses i debilitats del Govern i del seu president, per tal de contextualitzar-les en el marc del procés de canvi, polític i institucional, que ha viscut el país els darrers tres anys. Una reflexió que va més enllà fins i tot dels propis autors, i que s'emmarca en un debat més general, que tot i reconèixer els mèrits d'aquest govern d'esquerra, demana una rectificació que permeti consolidar el canvi d'etapa.